

Страни в главното производство

Жалбоподател: „Електроразпределение Юг“ ЕАД

Отговорник: Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР)

Преюдициални въпроси

1. Следва ли разпоредбите на чл. 2, т. 3 и т. 5 от Директива 2009/72/ЕО ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че единственият критерий за разграничение между електроразпределителна и електропреносна мрежа съответно между дейностите „разпределение“ и „пренос“ на електрическа енергия е нивото на напрежение и държавите членки, въпреки свободата си на действие да насочват ползвателите на мрежи към единия или друг вид мрежи (преносна или разпределителна), не могат да въведат като допълнителен критерий за разделянето на дейностите по пренос и разпределение собствеността върху активите, които се ползват за извършването им.
2. При положителен отговор на първи въпрос следва ли потребителите на електрическа енергия, присъединени към електрическата мрежа на ниво средно напрежение да се третират винаги като клиенти на оператора на електроразпределителната мрежа, лицензиран за съответната територия, независимо от собствеността върху съоръженията, към които електрическите уредби на тези клиенти пряко са присъединени и независимо от договорните отношения, които клиентите имат директно с оператора на преносната мрежа?
3. При отрицателен отговор на първи въпрос, по смисъла и за целите на Директива 2009/72/ЕО допустимо ли е съществуването на национални правни норми като тази, съдържаща се в § 1, т. 44, във връзка с т. 20 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката, съгласно която разпоредба „пренос на електрическа енергия“ е транспортиране на електрическа енергия през преносната мрежа, а „електропреносна мрежа“ е съвкупност от електропроводи и електрически уредби, които служат за пренос, трансформиране на електроенергията от високо на средно напрежение и преразпределение на електроенергийни потоци? Допустимо ли е при същото условие съществуването на национални правни норми, като тази на чл. 88, ал. 1 от ЗЕ: „Разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на електроразпределителните мрежи се осъществяват от оператори на електроразпределителни мрежи — собственици на такива мрежи на обособена територия, лицензирани за извършване на разпределение на електрическа енергия за съответната територия“.

⁽¹⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (Текст от значение за ЕИП)
ОВ 2009, L 211, стр. 55

Иск, предявен на 14 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-122/18)

(2018/C 123/19)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: G. Gattinara и C. Zadra)

Отговорник: Италианска република

Искания на ищеца

— да се установи, че като не е гарантирала и като продължава да не гарантира, че органите на публичната администрация не допускат превишаване на сроковете от 30 или 60 календарни дни за погасяването на търговските си задължения, Италианската република не е изпълнила задълженията си по силата на Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (ОВ L 48, стр. 1), и по-специално, задълженията по член 4 от посочената директива,

— да се осъди Италианска република да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Данните, с които разполага Комисията и които се основават на информация, предоставена от Италианската република в досъдебната процедура, сочат, че 30-дневните или 60-дневните срокове за плащане, посочени в член 4 от Директива 2011/7/ЕС относно борбата със забавяне на плащането, се превишават не от отделни органи, а от цели категории органи на публичната администрация, не по повод на отделна търговска сделка, а като средно забавяне на плащанията по отношение на всички сделки, сключени от посочените административни органи, и — на последно място — не за определен период от време, а постоянно, считано от септември 2014 г. до предявяването на настоящия иск. Ето защо Комисията приема за доказано продължаваното и системно неизпълнение на член 4 от Директивата.
